

[Statsministeren.]

gen ikke gav udtryk for nogle synspunkter vedrørende lovpauseproblemet, vil jeg sige to ting: regeringen gik positivt ind ikke for lovpauseanspørgsmålet, men for det rigtige i, at det kan være nødvendigt at nedsætte tempoet i lovgivningsarbejdet. Det gik vi ind for.

For det andet vil jeg sige, at det er også et udtryk for en positiv og en imødekomende indstilling over for oppositionen, når regeringen har givet udtryk for, at den er villig til en forhåndsorientering, en forhåndsdrøftelse — ja, hvis det kan udvikle sig til det, også en forhåndsforhandling omkring finanslovsforslaget. Det er det, vi har sagt, det var det, vi sagde på foranledning af det konservative folkeparti; det var en imødekommenhed over for dette parti, en imødekommenhed, som er udstrakt til alle folketingets partier. Vi har altså svaret positivt, men lovpause i dette ords egentlige betydning må vi afvise.

(Kort bemærkning).

Poul Hartling: Jeg synes, det er nødvendigt at sige tak til statsministeren, fordi han, om end lidt sent, svarede på mine spørgsmål og sagde, at det var naturligt at have et særligt debatorgan, og det var naturligt for socialdemokratiet at stå, som han kalder det, til venstre for midten, dér, hvor, som han også meget beskedent sagde, de nye ting sker. Jeg forstår, at de sker sammen med, at man nøjes med samarbejde herinde til forskellige sider, og det må nok have glædet både det radikale venstre og socialistiske folkeparti at høre, hvor nøjsom regeringen er. Nu kan vi vist ikke komme længere ned.

Men jeg siger altså tak for svaret; jeg synes, det var et redeligt og et klart svar, og så må man altså konstatere, at der er to fløje i socialdemokratiet. Der er statsministerens linje, som siger, at det er naturligt, at man skal stå til venstre for midten. Og der er gruppeformandens linje, som siger ganske tydeligt, at han har ikke nogen sympati for en organiseret venstrefløj, og at socialdemokratiets eneste chance er at lægge sig i centrum. Det er den anden fløj, der er i socialdemokratiet. Det må man så bare konstatere. Jeg synes, det var meget rart at få det så tydeligt frem.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Jeg takker statsministeren for svaret. Jeg forstår det på følgende måde, og det vil jeg blive ved med, medmindre statsministeren retter mig. Jeg forstår, at der foreligger i dette øjeblik ingen aftale mellem S og SF ud over, hvad der kan læses af os alle i de udvalgsbetænkninger, som nu vedrørende boligloven, der skal til afstemning i morgen, er til rådighed for samtlige folketingets medlemmer.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Hr. Poul Hartling, der repræsenterer partiet, som ved en fejltagelse bærer navnet venstre, må altså nu erkende, at det, som findes fra socialdemokratiets og fra vores side, det er det, som hedder en centrum-venstre-koalition, og det er det, der bærer fremskridtet i Europa. Jeg håber også, det gør det i Danmark.

Hvad angår aftaler mellem socialdemokratiet og os vedrørende boligpolitik, så var det ikke et spørgsmål om at få dem skrevet færdig, men om at få dem trykt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden: Jeg skal udsætte afstemningen angående lovforslaget til i morgen.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Skatte- og afgiftsudvalget har afgivet tillægsbetænkning over forslag til lov om ændring af ligningsloven. Eksemplarer er omdelt.

Med skrivelse af 14. juni 1973 har ministeren for udenrigsøkonomi fremsendt skriftlig besvarelse af et af medlem af folketinget Moses Olsen stillet spørgsmål. (Spm. nr. 250). Spørgsmålet og besvarelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af *Moses Olsen* til ministeren for europæiske markedsanliggender (4. juni 1973):

„Har Danmark som EF-medlem mulighed for at sige nej og fastholde sit nej, såfremt EF skulle ønske brydning af uranen i Kvanefjeld iværksat bl. a. i forbindelse med EURATOMs virksomhed?“

(Spm. nr. 250).